

den Erfaring og til den Tro, at deres Kræfter, anvendte paa et andet Sted, vilde bringe dem et bedre Resultat. Men dette mindre heldige Resultat hænger paa intet af de Steder sammen med Beskæftningen. (Grundtvig: Men over Canalen?). Der maae vi lade dem gaae, som nødvendigt vilde det, og jeg troer ikke, at Frygten for denne Rejse over Canalen skal bringe os til at beskætte Folk med 201 Rbd. i Indtægt med 4 Rbd. og Folk med 10,000 Rbd. i Indtægt kun med 2 pCt. Jeg gaaer nu tilbage til mit Udgangspunkt, og dersom jeg ikke, som sagt, har forstaaet den høitærede Finantsminister urigtigt, maa det være hans Duffe at blive bragt ind paa det, han kalder en Moderation, det vil sige, han er gaaet ned ad og gaaer til det Laveste; det kalder han en Moderation; jeg kalder det en Progression, thi jeg tager det Laveste og gaaer opad; — jeg siger, naar jeg forstod ham Ret, saa er det ham ikke imod at blive bragt ind derpaa, og jeg skal derfor ved den næste Behandling give Anledning til at komme ind derpaa, jeg skal stille et Endringsforslag, som skal gaae løs paa at skaffe en Moderation eller en Progression — kort sagt følge den Anledning, som her er givet.

Der er en Uoverensstemmelse i den Paragraph, der omhandler Indkomstskattens Forhold til Krigsskatten, idetmindste har jeg ikke ret kunnet forstaae, hvorledes det hænger sammen med den Gøstergivelse, som skal finde Sted for Krigsskat. Naar en Mand har en vis Indtægt af over 200 Rbd., betaler han, om jeg mindes ret, Krigsskat; efter denne Lov skal det synes, at den, som nu bliver ansat til Indkomstskat, skal deri liqvidere sin Krigsskat, og saaledes kommer han ikke til at betale nogen Indkomstskat; derimod den Mand, som har 200 Rbd. eller derover, thi det er jo Grændsen, i uvisse Indtægter, han betaler for Diebliffet ikke Krigsskat, men han skal efter Indkomstskatloven betale Indkomstskat. Derved bliver jo allerede det Skatteforhold forrykket, som vi havde etableret ved Krigsskatloven, hvor vi nemlig havde antaget, at de, der havde uvisse Indtægter ved denne Grændse, skulde være fri for denne Skat; de komme nu, hvis jeg forstaaer det rigtigt, til at betale

Skat ligemed dem, der have en vis Indtægt. Vi ophøre altsaa at gjøre Forskjel, og som vi hidtil have troet, en meget stor Forskjel paa den visse og uvisse Indtægt. Er det en Misforstaaelse, skulde det glæde mig at høre den berigtiget.

Finantsministeren: Skjøndt jeg vel kan formode, at der er flere af de ærede Rigsdagsmænd, som ved deres Foredrag, ville gaae netop i de samme to Hovedretninger, som de hidtil holdte Foredrag have berørt, nemlig dels med Hensyn til den Gene, som det forelagte Lovudkast i sine Detailsbestemmelser menes at ville foraarsage, og dels med Hensyn til Spørgsmaalet, om en progressiv Indkomstskat er rigtig eller ikke, saa troer jeg det dog maaffee rettest, at jeg allerede nu tager Ordet, for at fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der allerede er fremsført, og navnlig ogsaa fordi den ærede sidste Taler, som det forekom mig, har, om ikke misforstaaet; saa dog paa en ganske eiendommelig Maade opfattet de Uttringer, hvormed jeg ledsagede Lovudkastets Forelæggelse, og navnlig af disse har villet udele den Slutning, at der var en Overensstemmelse imellem hans og mine Anskuelser om denne Sags egentlige Kjerne, som jeg rigtig nok troer det er nødvendigt, at jeg allerede paa Sagens nærværende Standpunkt fralægger mig. Hvad da for det Første angaaer Spørgsmaalet om Nødvendigheden af, at Lovudkastet, hvis Banffeligheder Ingen misfjender, gjøres saa taaleligt som muligt ved dets første Livetreden, saa er dette allerede anerkjendt fra mange Sider. Man har, som det forekommer mig, ligesom villet bebrejde mig, at jeg har stillet Banffelighederne i det stærkeste Lys, og at det næsten saae ud, som om jeg selv var tilbøielig til at vige tilbage for disse Banffeligheder. Jeg troer imidlertid, naar man holder sig til, hvad jeg har sagt, og ikke læser noget imellem Linierne, som jeg ikke har villet sige, saa ville mine Uttringer simpelthen være at referere dertil: at jeg har udtalt, at det er en ny Skat, der her handles om, som, foruden at den har en Mængde Modstandere mod sig fra det almindelige Standpunkt, vil faae endnu flere Modstandere, naar den føres ind i Livet, idet det da vil blive seet, at den er noget ganske An-